Řekneš ano?

Řekneš mi ano, nebo řekneš, ne?
Dřív než mi odpovíš,
pojď, projdeme se kousek spolu.
Půjdeme cestou nahoru a dolů.

První nevinný pohled,
první pousmání.
Jen malá jiskra v očích
zažehla oheň
v srdcích obou nás.

Tvůj něžný dotek mých prstů,
pak sevřels ruku moji
ve své velké dlani,
a pohladil mé vlasy nastokrát.

Jsi milý můj, a já milá tvoje.
Chceš? Budeme se v žití podpírat.

Chceš říci mi - ano
v slibu manželském?
Nebo řekneš - ne?
Dobře to ještě zvaž!

Chceš si mě vzít?
Mě podpírat,
manželkou věrnou
mi navždycky být?

Než odpovíš mi – ano,
nebo řekneš - ne,
pojď, kousíček se
spolu ještě projdeme.

Jsi krásná, moje milá.
Moje jediná!
Chci, abys pro mě takovou
vždy byla.
Jsi láska má, má jediná!

A ty jsi milý můj.
Dnes do tvých rukou
svoji vkládám dlaň.
Jen s tebou chci jít výš a dál!
Až na kopec, který támhle v dálce uvidíš.

Tam rozhlédnem se z vrchu dolů.
Možná, že dlouhou cestu
půjdeme spolu.

Řekneš mi ano,
nebo řekneš ne?

Až budou potom, po cestě,
tvé nohy, ruce, oči,
a celé tělo přetěžké?
Co pak mi řekneš, milý můj,

Řekneš mi také ano?
Pojď, a nic se nestrachuj?

Až malý brouček zapláče,
a bude chtít můj čas,
řekneš mi ano?
Vždyť to i můj je hlas!

Až přijdou děti,
jedno, druhé, třetí,
a na tebe už nezbude mi čas?
Nebo i zvýším ten svůj „milý hlas.“
Řekneš mi – ano?
Všechno to dobře zvaž.

Až přijdu znaven po práci,
a úsměv můj se pomaličku vytratí,
a z očí zmizí lesk.

Až nestisknu tě v náruči
jak před léty,
jen tiše šeptnu:
Milují tě, a slova ta pryč zas odletí.

Až moje vlasy zešednou
a zbělejí,
až úsměv můj se změní
ve vrásky,
a nohy nebudou jak štíhlé
provázky,
až čas mě zcela promění,
a před tebou už nebude stát
ten krásný chlapec, mladý, milý,
nesmělý.
Co řekneš?
Ano, a nebo řekneš ne?

Pojď, ještě kousíček se spolu projdeme.
Vždyť slůvko ANO,
to navždy potom je!

Pak zastavili jsme se na kopci
a dívali se v dál.
Před námi byla krajina,
skýtala vše, co jen by si člověk přál.
Jak rozhodneš se?
Půjdeme spolu ještě dál?

Až přijde zkouška, pokušení,
a nebo také zevšednění?
Když před tebou se zjeví
nový, mužný elegán.
Jak rozhodneš se?
A komu patřit bude tvoje ano,
a komu řekneš – ne?
Jak rozhodneš se, milý můj,
když přijde nemoc, umírání?
Mé tělo obleče se
v háb jen chatrný.

Mé ruce tě už možná nepohladí,
a budu čekat úsměv tvůj.
Mé nohy se už možná nepostaví,
a těžký bude i dech můj?

Podáš mi svoji pravici,
a podpírat mě budeš dál?
A nebo řekneš – jdi už sám?

Stojíme spolu na kopci.
Před námi dlouhá cesta je.
Jen jeden zná ji bezpečně.

Před léty na kříži tu visel.
Díval se také do kraje.
Pak zvolal: Dokonáno je!“

Dal sílu mnohým pod křížem,
když nevěděli, kudy dál.

Pak řekli vzájemně si ANO.
On mezi dívkou a hochem stál.
Vzal oba něžně za ruku,
vedl je a v žití podpíral.